

[Johs. Christiansen.]

kunne undgå en lignende skæbne som den, der ramte det i 1940. Men rummer Atlantpagten og alt hvad dermed følger nogen garanti herimod? Nej, det gør den naturligvis ikke, og det hævdes heller ikke fra nogen side, det erkender jeg. Er forholdet ikke tværtimod det — det mener jeg vi har sikkerhed for —, at en ny besættelsestids mørke vil sænke sig over vort land fra praktisk talt samme tidspunkt, som en storkrig i Europa atter bryder ud? Men det er jo netop dette, en fælles vesteuropæisk forsvarsmagt med støtte af USA, Canada o. s. v. skal hindre; det er i første række Atlantunionens præventive betydning, man knytter sine håb til — siges det fra anden side —, og det er denne betydning, som en vestallieret forsvarsmagt nu skal underbygge med stål og soldater.

Jeg vil nødig tage håbet fra nogen; i en tid som den, vi lever i, er håbet næsten det eneste, menneskene endnu har i behold. Men tør man forkaste den tanke, at Sovjetsamvældet ser sin virkelige chance i et Europa, hvis økonomi tynges så hårdt af en fortsat oprustning, at det må svække sin sociale og kulturelle front i forhold dertil? Kremkommunismen arbejder utvivlsomt på længere sigt, det tror jeg vi alle kan være enige om. Den har sin uforgribelige forestilling om, at det vestlige system en dag vil bryde sammen; og forløfter det vesteuropæiske demokrati sig på oprustningen, vil dette afgjort give ny næring til Vesteuropas kommunisters tro på den moskovitiske læresætning.

Der er et træk i russisk politik — det er ikke noget nyt træk, vi ser det tilbage i historien, vi kender det også i dag —, som vi ikke bør overse: russiske magthavere udsætter sig meget nødig for at blive stempet som direkte militære agressorer. Derimod spiller de hensynsløst på infiltrationen, og er der noget, der beforder kommunistisk infiltration med alt, hvad deraf kan følge, så er det sådanne tilstande, hvor militære byrder har trykket et lands befolkning i knæ, socialt, kulturelt og økonomisk.

Mit parti er uden medansvar for Danmarks inddragelse i den nordatlantiske militæralliance, og vi vil heller ikke tage medansvaret for den beslutning, som der nu foreligger forslag om. Vi forudsagde for to år siden, at konsekvenserne af Atlantpagten ville blive tunge og rumme store farer for landet. Afværge disse konsekvenser kan vi naturligvis ikke; vi kan kun fastslå, at ansvaret for dem må bæres alene af de partier, som i sin tid førte Danmark ind i Atlantunionen.

Det næste punkt, som der skal tages stilling til, er, om rigsdagen billiger, at tyske styrker uddannes og udrustes til at udgøre en del af det vesteuropæiske fællesforsvar. Spørgsmålet er uhyre vanskeligt, og hvordan det end går, om eet er jeg nogenlunde overbevist, og det er, at en dansk rigsdagsmand sikkert ikke besvarer dette spørgsmål med et let hjerte.

Jeg skal afholde mig fra at komme ind på de grunde, så mange og vægtige disse end er, som udspringer af vort lands historie. Men spørgsmålet, der stilles i dag, er: Skal Danmarks rigsdag være med til at bestemme, at f. eks. Frankrigs fremtidige nationale sikkerhed delvis skal afhænge af det samme folk, som tre gange i to menneskealdre lod sine soldater oversvømme fransk jord?

Dette er een side af sagen, en anden side er, om der allerede nu er tilvejebragt fornøden sikkerhed for, at det påtænkte fællesforsvar i det hele taget lader sig etablere på basis af de forudsætninger, ud fra hvilke dette forslag er skrevet. Jeg tænker på det telegram, som Reuters Bureau udsendte i lørdags til sine forbindelser, gående ud på, at man fra fransk side indbyder til en konference den 6. februar til drøftelse af oprettelsen af en Europahær og til denne drøftelse indbyder endogså Grækenland og Tyrkiet, og at der i samme telegram gøres opmærksom på, at USA betragter dette initiativ som en vis distancering fra UASs politik, fra Atlanterhavspolitikken. Dette nye franske initiativ må jo sikkert ses i belysning af den frygt, der behersker det franske folk ved tanken om, at Tyskland på ny skal udstyres med våben.

Og hvad med Tyskland? Er Tysklands egen stilling klar? Er forholdet ikke det, at medens regeringspartiet, det tysk-katolske folkeparti, under visse nærmere betingelser er rede til at forhandle videre om denne sag, så står det tyske socialdemokrati, det frie folkeparti og andre som skarpe modstandere mod denne tanke? (*Rasmus Hansen*: Det er jo ikke rigtigt!). Det ærede medlem hr. Rasmus Hansen mener, at det ikke er rigtigt. Jeg er ikke informeret på anden måde end gennem de meddelelser, der er fremme om de udtalelser, som dr. Schumacher på sit partis vegne har fremsat. Jeg skulle tro, at hans udtalelser må dække, i hvert fald tildels, det tyske socialdemokrati.

Stillingen er med andre ord den, at vi ved at træffe den beslutning, der foreslås i dag, er med til at øve et pres på op imod halvdelen af den tyske befolkning, er med til måske at afskære en videre udvikling.